

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

v2.lidercfeny.hu

V. évfolyam, 11. szám, 2011. november

Főbb témakörök:

**JEGYZET, NOVELLÁK, VERSEK,
ZENEROVAT, KÖNYVAJÁNLÓ**

Ehavi számunk alkotói:

GregTheMad, Norton, bel corma, Maggoth, Homoergaster, Kapitány

Álmodj saját mesét! - kedvezményel kapható!

A KIMTE a még raktáron lévő Álmodj saját mesét! című mesekönyvekre 20-40%-os vásárlási kedvezményt ad, amíg a készlet tart.

A könyvek megrendelhetők a KIMTE webboltjában vagy e-mailben a kimte@kimte.hu címen, illetve telefonon a (29) 496 823 -as számon.

Könyvesbolti ár: 2200 Ft

20%-os vásárlási kedvezmény Karácsonyig!

A mesekönyv jelenlegi ára: 1760 Ft

40%-os vásárlási kedvezmény 10 db könyv vásárlásakor.

10 x 1320 Ft = 13200 Ft

A mesekönyv banki előreátutalással fizethető.

Karcolat Egyesület - 11742238-20006754

IBAN: HU12 1174 2238 2000 6754 0000 0000

BIC(Swift)KÓD: OTPVHUHB

Avana SF Hírlevél 2011/8. (107.) szám

A tartalomból:

Olvasónapló: A 11 szám vonzásában • Új Galaxis 18. szám

- A pokolba tartó vonat
- Tudomány-technika:* A Szaturnusz különös világa
- Töprengő
- Naptár:* Nemere István • A szerkesztő bevallja
- Interjú:* Nemere István
- Ökológia és környezetvédelem:* Lények V. rész. • Manók, törpék, koboldok
- Irodalom:* Mindenség
- Avana hírek:* Zsoldos Péter pályázat 2012 • Új Galaxis 18.
- Letölthető:* http://www.avana.hu/kiadvanyok/avana_hirlevel_2011_08.pdf

1 éves az SFmag

Tavaly indult el az SFmag.hu, mely a spekulatív irodalommal és társzművészeivel foglalkozó honlap. Egyik céljuk a minőségi, de itthon ismeretlen külföldi regények, képregények bemutatása, és az ezekhez kapcsolódó esszék közzlése. Működésük első évében foglalkoztak a Zsoldos Péter-díjjal, a World Fantasy és a Hugo díjak jelöltjeivel is, de csináltak több különböző tematikus hetet is: így például bemutatták a finn vagy a német science-fictiont is, az HBO bemutatójához kapcsolódóan foglalkoztak a Trónok harcával, vagy épp a Doctor Who című sci-fi sorozattal is.

Folyamatos online novellapályázatot hirdetnek, ezzel is támogatva a hazai tehetségek megjelenését.

Az SFportal szerkesztősége nevében sok sikert kívánunk a továbbiakhoz is!

Spangár-díj – 2012

A rétsági Spangár András Irodalmi Kör pályázatot hirdet a vers és prózairók részére.

A pályázaton korhatár és a témakör megkötése nélkül, minden alkotó részt vehet. Kizárólag máshol meg nem jelent írásművekkel lehet pályázni! Az írásokat digitálisan is kérjük mellékelni. A pályázatok terjedelme nem haladhatja meg az öt gépelt oldalt. (Word, Times New Roman, 1,5 sortáv) A jelíges pályázatok mellé, zárt borítékban kérjük mellékelni a jelíge feloldását. Egy jelígehez maximum három írásmű tartozhat.

Cím: Spangár András Irodalmi Kör - Városi Művelődési Központ és Könyvtár

2651 Rétság, Rákóczi út 26., Pf.: 24.

A legjobbnak ítélt alkotás elnyeri a díszes kivitelű Spangár András emlékplakettet és a hozzá járó oklevelet. Az arra érdemes írásokat megjelentetni tervezik a Kör 2012. évi antológiájában és a Kör honlapján is.

Beérkezési határidő: 2012. január 15.

Infó: <http://www.retsag.net/spangar/index.html>

Tartalom

JEGYZET

MEMENTO: 1918. 11. 11. 11. – 2011. 11. 11. 11:11:11
/Homoergaster/ 3.

NOVELLÁK

A katona, aki megszületett... /Homoergaster/ 3.
Kvantumfizika /bel corma/ 4.
Novemberi beszélgetés /Homoergaster/ 5.
A játszótéren /Maggoth/ 8.
Műholdfényes éjszaka /GregTheMad/ 9.
1101001 - 2. rész /Homoergaster/ 11.

VERSEK

Lövészárok /bel corma/ 10.
Ütközetben eltűnt /Norton/ 10.
Lövészárok 2 /bel corma/ 10.

ZENEROVAT

A Metallica One című dalának ihletője
/Homoergaster/ 15.

KÖNYVAJÁNLÓ

Erich Maria Remarque: Nyugaton a helyzet változatlan
/Kapitány/ 16.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
V. évfolyam. 11. szám, 2011. november**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Otto Dix grafikája:

Rohamosztagosok támadása gázban

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvásószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatárs: Bognár Attila

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • v2.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentés, Petőfi u. 1.

MEMENTO: 1918. 11. 11. 11. – 2011. 11. 11. 11:11:11

„A fegyverszünet után még sokáig jöttek a veszteséglisták – Európa felvágott ereinek utolsó görcsei. Persze senki se olvasta őket. Miért is olvasta volna? Az élőknek védekezniük kell a halottak ellen, főleg ha a halottak tolakodók. De a huszadik század tavasza alaposan elhervadt. Egyszóval volt mit felejteni.” A fenti idézet Richard Aldington: Egy hős halála (Death of a hero) c. művéből való. Így kezdődik ez a méltatlanul elfeledett, érdekes regény. Amikor ezen a napon, 1918. november 11-én 11 órakor elhallgattak a fegyverek, több mint 4 évnyi öldöklés ért véget. A „Nagy háború” harctereire halálcsend hullt. Beállt a fegyverszünet. A béke, de különösen a megbékélés még rettentően messze volt. Még sokáig a fegyverek vitték a prímet, fegyverszünet ide vagy oda. Gondoljunk csak a '19-es szovjet-lengyel háborúra, vagy a tanácskommün körüli hercehurcákra. A mindenfelé fellángoló kisebb-nagyobb harcok közepette dühöngött a „spanyolnátha” nevű influenzajárvány, ami fölért egy újabb háborúval. A harcoló felek elkezdték felmérni veszteségeiket. Egyvalami mindenki számára nyilvánvaló volt: ilyen háborút, mint ez volt, soha többé nem szabad vívni! Az állás-árok háború borzalmait senki sem akarta újra átélni. A békekötés arroganciája elvetette egy új, jövődó háború magvait, bár ezt a csak kevesen látták meg. Ez a jövődó összecsapás dinamikus, mozgó háború lesz, mint az a modern kor, amely 1914 augusztusában vette kezdetét...

A nyolcvanas években, amikor gyakorlatra mentem az osztálytársaimmal, a fiúk sokat énekeltek egy első világháborús kesergőt, amit aztán sok évvel később a Kárpátia zenekar is felvett a repertoárjába...

Doberdo

„Ha kimegyek a Doberdói harctérre
feltekintek a csillagos nagyégre
csillagos ég, merre van a Magyar hazám
merre sirat engem az édesanyám

Jaj Istenem hol fogok én meghalni
hol fog az én piros vérem kifolyni
messze földön, idegenben lesz a sírom
édesanyám arra kérem ne sírjon....”

Homoergaster

A katona, aki megszületett...

Előtte holdbéli táj, mérgező felhők. A gázálc üvege bepárásodott, kínlódva erőltette a szemét, hogy lásson valamit. Amikor végre sikerült szétnéznie, azt kívánta, bár ne tette volna. A rémület megbénította, maga alá temette. A dermedt, szétszagotott tájon tüzek gyúltak, a pokol tüzei. Apokaliptikus vízió bontakozott ki a szeme előtt. A halál csukaszürke egyenruhában jött, kísértetlovakon, valóságosan élős szisszenések és a fegyverropogás démoni csontzenéje közepette. A vegyvédelmi felszerelés állaton, emberen rémálomszerű formát adott a támadóknak. Ahogy kibontakoztak a sűrű gázfelhőkből,

szuronyok csillantak. A lángszórók tüze a pokol tüzét idézte elnyújtott sistergéssel a harctér hangzavarában. Égő gázálcok, égő hús, ordító, elbukó lángoszlopok. A francia tudta, hogy itt a vég, a háta beleborsózott, ahogy egy jeges kéz simított végig gyöngyöző homlokán. Döböntően nézte a támadókat, ahogy jöttek megállíthatatlanul előre, az emberek sorra estek el. Fuldokló menekülés. A német lángszórósok közeledtek. Hirtelen hőséget vette körül, s lecsapott reá a könyörtelen fájdalom...

...az iszonyat űzte a mélyben, őrzöngve menekült mind az elől, amit tudott. A szörnyű fájdalom és a sokkoló felismerés űzte. Kényszeresen menekült a zúgó csendben. Az univerzum végtelen lüktető fájdalomában áttetsző, híg örvény ragadta el, mely megsűrűsödve húzta, csak húzta befelé magába. Zuhant, zuhant valahová, érezte a mámort és a kötést, mely hirtelen behatárolta, és megbéklyózta. Üvöltött, amikor a levegő a tüdejébe tódult. A félelem és a síkos hideg lúdbőröztette. A fejét hátrahajtván üvöltött. Üresség hullt reá, elhallgatott. De csak egy pillanatra, mert aztán a teste görcsbe rándult a lángszóró tüzeinek emlékére. Ismét ordítani kezdett, zihálva nézett körül. A húsába maró tűz emléke is eltűnt. Béke szállt reá. Az újszülött mohón szopni kezdte anyja emlőjét. A világ egyre barátságosabbnak tűnt.

Hazaérkezett...

Homoergaster

A mű egy hosszabb alkotás része. Ezt a részt az Ifjú Indiana Jones c. sorozat egyik epizódja ihlette a 90-es években.

A szerző

Kvantumfizika

1914. november, Berlin

Vilmos császár ezen a csöndes, délutáni órán már egyedül volt a dolgozószobájában. Az íróasztala fölé görnyedt, és a hadászati térképet tanulmányozta, homlokán egyre inkább elmélyültek a ráncok. Nagyon fáradt volt. A feje felett elszállt évtizedek, és a német nemzet iránt érzett felelősség súlyos teherként nehezedett a vállára. A lelke mélyén már érezte, ám még magának sem volt hajlandó bevallani, hogy kudarcot vallottak. Mostanra már Párizsban kellene parádézniuk, és valami puccos palotában aláíratni a békeszerződést a franciák miniszterelnökével. Ehelyett közeleg a tél, és a katonák a fagyos lövészárokból töltik majd a szent karácsonyt, távol a családjuktól. A keze makacsul ökölbe szorult. Pedig igenis jó volt a terv, a francia főváros már ott volt karnyújtásnyira, csak hát... Valami megváltozott. Úgy tűnt, hogy a szerence, ami eddig őket segítette, most ellenfeleik mellé szegődött. Tudta, hogy egy elhúzódó, kétfrontos háború, lassan, de biztosan kivérezeti a birodalmat, és... Halk pukkanás hallatszott. A császár felkapta a fejét, és megbabonázva meredt a szoba átellenes sarkába. Egy férfi alakja bontakozott ki a semmiből. Az uralkodó annyira megdöbbsent, hogy még az őrséget is elfelejtette hívni. Jobban szemügyre vette a férfit, és látta hogy fiatal, a huszas éveit lelegején járhat, inkább fiú még. Furcsa ruhát hordott, bő, kockás inget, és halványkék, kopott nadrágot. Kezében négyrét hajtott papírokat tartott, talán tervrajzok lehettek. Tett egy határozott lépést a császár felé, mire az önkéntelenül is a pisztolytáskája felé nyúlt. Akkor a fiú beszélni kezdett. Tiszta, német nyelven áradtak belőle a szavak, keményen, és határozottan beszélt, tekintete elszántságot sugárzott. Az uralkodóra nagy hatással volt, és nem csak az, amiket mondott, hanem az is, „ahogyan” mondta. Megbűvölten hallgatta, és keze lassan lehanyatlott.

Még abban a hónapban titkos terveket küldtek szét a németországi gyáraknak. Megfeszített munka kezdődött, és egy hét múlva legördültek a futószalagról az első páncélosok. November végére megérkezett a nyugati frontra az első német gépesített hadosztály.

December elején Verdun-nél áttörték a frontot, és a francia védelmi vonal kártyavárként omlott össze. A „csodafegyver” ellen nem volt ellenszer, és december közepére a birodalmi csapatok már a Diadalív alatt masíroztak. December végén a francia csapatok kapituláltak, és a Versailles-i Palotában aláírták a háborút lezáró békét. A francia miniszterelnök sápadt volt, a császár arca viszont nyugodt és derűs. Mintha előre tudta volna, hogy ez lesz a vége...

Tavasszal a keleti fronton is támadást indítottak. Az orosz tisztek „hősies” lovasrohamot vezényeltek, és katonáik élén ők is a halálba vágattak. A történelemkönyvek mindenesetre megemlékeztek róluk. A németek a nyár derekára elérték Szentpétervárt. Kitért a forradalom, és a cári család minden tagját főbe lövették, (természetesen tárgyalás nélkül, és titokban). Az Atlanti-óceán az Egyesült Államok és Nagy Britannia fennhatósága alá került, ám ahhoz még nekik sem volt elég erejük, hogy megkíséreljenek egy partraszállást a kontinensen. A szemben álló felek végül, (belátva hogy nem bírnak a másik fölé kerekedni) tűzszünetet kötöttek. A háború lassan átment hidegháborúba, az évek pedig csak teltek, és a pusztítás emléke lassan feledésbe merült...

2032. július, Győr

Egymás mellett feküdtek az ágyon. Andrea a fiú mellkasára hajtotta a fejét, és hallgatta annak lassú, nyugodt szívdobbanásait. Lehunyta a szemét, és felidézte magában az elmúlt éjszaka emlékét. Egy bárban ismerkedtek meg, majd beszélde elegyedtek egymással, Attila (mert ez volt a srác neve) pedig meghívta egy italra. A fiú titokzatos volt, az az „elérhetetlen” típus, és ez beindította Andrea fantáziáját. Bár nem volt az egy éjszakás kalandok híve, végül „valahogy” mégis az ágyban kötöttek ki. A kellemes emlékek hatására elmosolyodott, és nagyot nyújtózkodott. Hirtelen felült, mert beléhasított a felismerés:

- Jézusom, te „az” a Nánásy vagy? Úgy értem, a te apukád a győri fegyvergyár igazgatója? - szemében őszinte kíváncsiság csillogott.

- Igen - mondta Attila, és halványan elmosolyodott. Andrea gyorsan törökülésbe tornázta fel magát, és tovább faggatta a srácot:

- Na és milyen érzés a leggazdagabb magyar fiának lenni?

- Néha fárasztó, főleg ha butaságokat kérdeznek az embertől.

A lány elpirult, mert Attilának igaza volt. Komolyabb hangon folytatta:

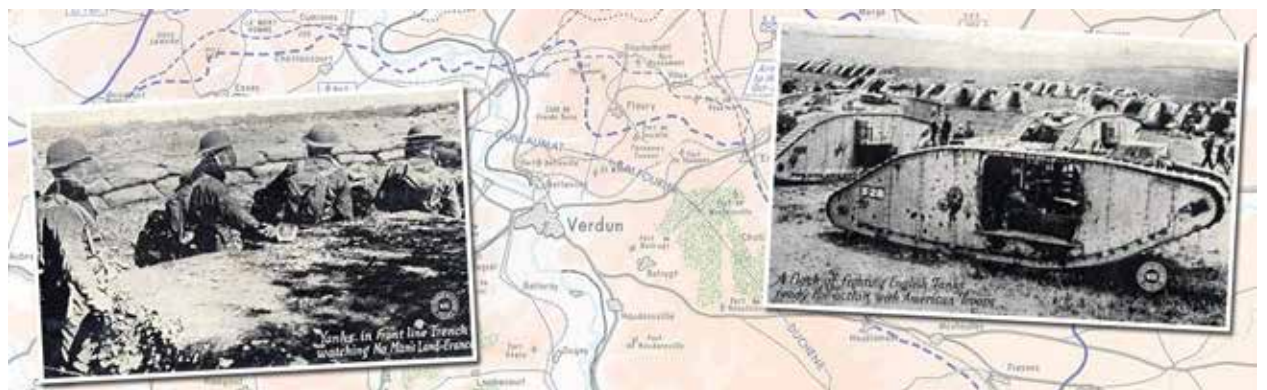
- Azt mondják, a háború idején gazdagodtatok meg. Simán megtehetnéd, hogy a lábadat lógatva éledgelsz a szüleid örökségéből, te meg ehelyett tanulod ezt a hülye...

- Kvantumfizikát.

- Igen. Tényleg, mi is a szakterületed? - kérdezte Andrea, de már az öltözködésre koncentrált.

- Elméleti időutazás - mondta Attila, és az ágy alatt megtalálta kedvenc, kockás ingét...

bel corma

Novemberi beszélgetés

- Nahát! Már egy éve és hét napja, hogy állítólag béke van, de én abbul nem sokat láttam még!... A mai nap csak azért különös, mert nem hoztam a puskámat... talán már nem is lesz rá szükség, ki tudja.

- De azért nem vagy fegyvertelen ugye?

- Persze, anélkül nem mozdulok!

Két ember ült egy éppen csak kinyitott kávéházban, és az eső áztatta utcát nézte. Beszélgetésük csak nemrég kezdődött, amikor összeismerkedtek. Egyikük, aki felborította a sörét, németül kezdett el káromkodni, erre figyelte fel a másik, aki kávézott. Éppen azon töprengett, a tulaj honnan a fenéből szerzett nemhogy kávé, de ilyen jó kávé egy kifosztott városban. Az elmúlt időszak olyan volt, akár a régvolt történelemórákon bemagolt tatárjárás. Csak itt a cseh, a román meg a vörös dúlta az országot, meg főleg ezt a várost. Sokszor megfordult a fejében, hogy a szép, békebeli Budapest örökre a múlté. Ebben a városban az élet veszélyes volt, állandó készenlétben kellett lenni, mint a fronton. A német szitokszó kellemes felüdülés volt a füleinek. Mostanában még az anyanyelvén is sokszor csak suttogva eldarált szidalmazásokat hallott. A nyelvek kakofóniájában a román volt a lehangosabb, meg a kommunista propaganda. De az csak egy újabb idegen dialektus volt. A sörét megmenteni próbáló férfit német nyelven szólította meg, annak arcán először alapos meglepődés, aztán öröm villant. Mindketten azonnal felismerték egymásban a frontkatonát. Gyakorlott szemmel mérték egymást végig, és ismeretlenül is régi ismerősként üdvözölték egymást.

- Barna Mihály - mutatkozott be a magyar. A német kezét nyújtott.

- Dieter Lienthal.

Másodpercek alatt összebarátkoztak, és lelkesen viccelődni kezdtek egymással, épp úgy mint ahogy a lövészárokból tették azt, mint katonák. Hol magyar, hol német szó szállt, akként, hogy a vicc melyik nyelven „ült” jobban. Míkor aztán lecsillapodtak, komolyra fordítva a szót, rögtön az elmúlt eseményekről beszéltek.

- Pajtás, én állom a háborút, mer' muszáj is volt állni, meg az ember megszokta... mindent meg lehet szokni... kivéve a kommunistákat. Azokat valamiért nem vette be a gyomrom, de már unom ezt az egészet. Szeretnék már valami rendet látni itten, végre! Addig haza se tudok menni, az otthoni rendetlenségbe, míg itt nem lesz valami megállás!

A magyar együtt érzően bólogatott.

- Mióta nem voltál odahaza?

- Két éve, akkor is csak egy pár napra, meg fedésben. A feleségemet elvitte a spanyolnátha... állítólag, mer ezt is csak úgy hallottam.

A magyar összehúzott szemmel nézet ki a szemerkélő esőbe.

- A csontjaimban érzem pajtás, hogy fordulat van, ez a Horthy nevű tengernagy, vagy kicsoda, most hamar rendet vag, meglásd!

Amaz felsóhajtott.

- Legyen igazad pajtás!

- Látod, ez a kávéház is kinyitott, és itt ülünk benn! Hogy a csirkefogó honnan szedte a kávéját, nem tudom, de bámulatos bűvészműtávány volt!

Rövid csend lett, mindketten a kinti szürke világot tanulmányozták.

- Te hallottál már valamit erről a tengerésről, Misi?

A magyar megrázta a fejét.

- Nem. De beszélnek, hogy volt egy tengeri csata, amiben győzött, mégpedig veszített állásból! Hogy mennyi igaz, nem 'tom, de már számosan tisztelik, és költik hírét. Pedig csak egy-két napja van itt!

A német bólogatott, és ivott a maradék söréből.

- Azt mondják, fehér lovon vonult be, mint valami ókori király!

- Ez biza igaz! Magam is láttam! Fehér volt a ló, mint a mesebeli királyfié! Olyan is volt a hatása, a „leninfiúk” úgy futottak előle, mint az ördög a tömjénfüst elől! A város meg ajultam hajbókolt előtte, nem vitás, őbenne látták a megmentőt.

- Én csak az embereivel futottam össze... kemény légé-nyek annyi szent, nem... van erre egy jó kis magyar kifejezés...várjál csak... Barna érdeklődve figyelte az új barátja nyelvi vívódását. Segített volna neki, ha tudta volna melyik szót keresi. - Megvan! Lacafacáznak! Kis híján beletört a nyelvem, de sikerült! - mondta büszkén a német, és folytatta. - Az egyiknek törött toll volt a sapkáján... nem tudtam, miféle toll az, aztán mástól hallottam, hogy egy daru nevű madaré... úgy agyonpuffantottak a szemem láttára egy embert, hogy csak néztem. Állítólag valami bujkáló vöröskatona volt, aki megszökött az övéitől is.

Barna kiitta a kihűlt kávé.

- Én sokat hallottam ilyet. Neked, koma, fogalmad sincs róla, mennyi marad még ebben a megkínzott városban.

- Ezt ismerem: meglapulnak, beépülnek, bomlasztanak, szervezkednek!... Ismerős téma!

- Nem mind akar ám Moszkvába menni... Na és nem is tud már! Nem csak az améket te is láttad kipurcanni. Egy párral énekelem is volt dögöm...

- Golyót én is váltottam velük, de nem tom megmondani, megöltem-e bármelyiket...

- Nekem kettő megvolt, de sajna a vezérüket, azt a Szamuelyt, azt nem sikerült elkapnom. Pedig nagyon utaztam rá!

- Nem baj cimbor! Ami késik, nem múlik, el fogod kapni!

- ...Háát sajna nem! Amikor megbukott a kommün, agyonlőtte magát. Állítólag, mer én csak azt hallottam, hogy megtalálták a hulláját, golyóval az oldalában. Lehet, hogy egy szerencsésebb megelőzött. Igazán sajnálom, mert megígértem valakinek, hogy szép lassan fojtom bele az első pocsolóba, amit találok... vagy elvágom a torkát, fültől-fülig... Nem tudtam elkapni!

A magyar hosszasan ingatta a fejét.

- Kár, így hogy kerüljek az illető szeme elé... Nem nézhetek azokba a szép szemekbe böcsülettel...

A német hallgatott, a becsületbeli ügyek bonyolultak, és ebben az esetben végképp nem tudott tanácsot adni. A magyar kicsit elmélázott az emlékein, aztán felélénkült.

- Volt itt egy amerikai is, aki kavarta a dógokat, hallottam, hogy még Kun Bélát is megregulázta!

- Szép lehet, bár én nem komálom az amerikaiakat, de főleg az angolokat nem...

A magyar somolygott.

- Nehéz leállni mi cimborá?

A német hümmögött egy sort. A tulaj lépett hozzájuk.

- Kérnek az urak valamit még? - kérdezte udvariasan. A magyar vizsgálódva bámult rá, hogy az zavarba jött.

- Honnan vetted a kávédat, te lóköttő?

A kérdezett elvigyorodott.

- Tudja az úr, az összeköttetéseim...

- Nincs köztük egy-két levitézlett elvtárs, mi?

A fickó vállat vont.

- A feketepiacon senki se politizál uram!

- Hát ez már szentigaz! Na hozz még egyet ebből! Évek óta nem ittam ilyen jó kávé!

A német rendelt még sört, közben kedvetlenül bámult kifelé. Amikor megérkezett az ital, és maguk maradtak, a magyar rákérdezett.

- Mi a baj komán, úgy elanyátlanodtál!

Amaz felrezzent.

- Az angolokról gondoltam mindenfélét.

A magyar csöndben maradt. Bár furdalta a kíváncsiság, nem akarta megzavarni új barátját. A katona sokat emlékszik a halott bajtársaira, és sokszor „látja” az ellenséget is, aki megölte. Majd mondja, ha akarja. Apró kortyokban itta a kávé, érezte, hogy szétárad az ereiben. Egyszer erős török ágyútűzet kaptak...tucatnyi kőlyök halt meg ott a tengerparton...

- Angolok! Micsoda egy beképzelt banda! Sose higgy egy angolnak! - mondta keserűen. A magyar megállapította magában, hogy a barátja, mire elkezdte a mondókáját, kikökött az eredetiből, s most valami másról kezd beszélni.

- Gallipolinál az ausztrál újoncokat egreciroztatták... hogy gyűlölték ezek az ausztrálokat! Ez a romlott beképzeltség, az úri fennhéjás, erre már ráfizettek, de még fognak is...elhiheted! Egy csapat siheder fürdőzött a tengerparton... képzeld el, egy hídfőállásban! Egyszerre erős török ágyútűzet kaptak...tucatnyi kőlyök halt meg ott a tengerparton...

- Hé, cimborá! Te mit kerestél ott?

A német elmosolyodott, nem vidáman, gonoszul.

- Hmmm... kémkedtem, barátom, titkokat fürkésztem!

A magyar eltátotta a száját, a kezéből kiesett a kanál a koszos abroszra.

- Aztánbelehajtottákóketalegrossozabbgéppuskatűzbe... hát, örülnöm kellett volna, hogy az ellenség ilyen féleszű, de az igazat megvallva, inkább mérges voltam. A front mögött teázó gazemberekre... az egyikkel később találkoztam. A kurvájához ment, egy helybéli nőcskéhez.

- Mít csináltál vele?

- Melyikkel, az angollal, vagy a nőjével?

A magyar nevetni kezdett.

- Mindkettővel pajtás!

- Az angolnak elvágtam a torkát egy halott ausztrál bajonettjével, a nőt meg kárpótoltam az elvesztett lovagja miatt!

- Hahaha! - nevetett könnyezve a magyar. - Ez nagyon jó!

A német elkomorodott.

- Ez azután történt, hogy elsüllyesztették a tengeralattjárót, amin szolgáltam... természetesen az angolok. Csak én menekültem meg, mindenki más meghalt. Megszegték a hadijogot ezek a disznók! Egy amerikainak, akkor még semlegesnek álcázott hajójuk lesből támadt ránk, miközben egy hajót kutattunk át. Amikor az U-boot süllyedni kezdett, csónakba szálltunk... tovább lóttak ránk! Géppuskával!

A német csikorgatta a fogait az emlék hatására. A magyar elhülten hallgatta.

- Majdnem én is haleledel lettem! Egy portugál gőzös mentett ki.

A német megcsóválta a fejét.

- Nem sokkal később meg már ott voltam Gallipolinál, az angolok hátában. Egy régi barátom megbízott egy feladattal, tudva, hogy anyanyelvi angol vagyok... Így aztán tengerészből, hirtelen kém lettem.

A magyar érezte, hogy a kalandos tengeri megmeneküléséről nem szívesen beszél a barátja, így aztán igyekezett visszaterelni a szót, az előző témára.

- Valamit mesélni akartál az ausztrálokról!

- Igen, az ausztrálok! A megbízásom arról szólt, hogy figyeljem az antant harcászati taktikát, a keleti hadszíntéren, azért dobtak oda, szinte kutyafuttában. Ha az angolok nem olyan önteltek, gyorsan lebukhattam volna. De el voltak foglalva a teázással, meg a kőlyök lemeszároltásával. Egy halott ausztrál irataival beszivárogtam. Tulajdonképpen hülyeséget csináltam, mert könnyen engem is belevezényelhettek volna a baráti géppuskatűzbe. Ehelyett futár lettem, az angol teasátor és lövészárók között. Amiről most mesélek neked, azt nem fogod megtalálni egyetlen hivatalos történetírásban se. Erre meg merek esküdni! Az új-zélandi utászoknál voltam éppen, akik az úgynevezett 60-as dombtól kb. két kilométerre ásták be magukat. Az ausztrálok, meg a norfolki ezred egy Kaiajak Dere nevű kiszáradt patak mentén indultak támadásba. Tiszta és napos idő volt, a támadók pechjére, és a szél is fújt. Aztán úgy látszott, mégis szerencséjük lesz, mert a magaslat körül egy tömör felhőzóna alakult ki, ami „leült” a földre. Az utászokkal együtt néztem az erőltetett menetben haladó támadókat. Emlékszem, valaki meg is jegyezte, hogy milyen furcsák ezek a felhők, de senki, én sem foglalkoztam vele túlság soká. Mindenki a támadást figyelte, ahogy az emberek erőltetett menetben bemasíroznak a felhőbe. Ez egy óránál is tovább tartott, a török lőtt, de őket is zavarta a köd. Amikor az utolsó ember is belemenetelt e felhőbe, az utászok feszülten figyelni kezdték a túlszélét. De senki sem jött ott ki! A támadás késlekedett, és mindenki ideges volt. Aztán valami olyasmi történt, amire senki sem számított: a felhő szépen felszállt, és ellebegett Bulgária irányába!

- Na és, megindult a támadás?

A német a fejét rázta.

- Nem! Nem volt ott senki!

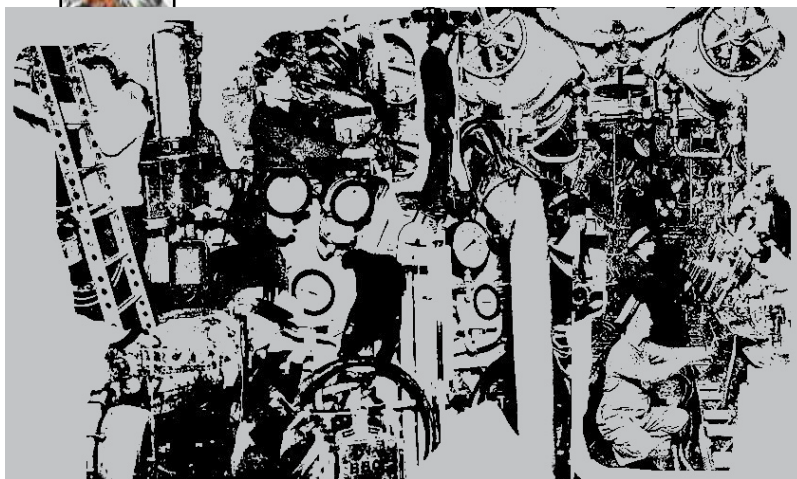
- Micsoda? - a magyar nem hitt a fülének.

- A norfolkiak-ausztrálok, több száz ember eltűnt! Belemeneteltek abba a felhőbe, az meg magába szívta őket, és elszállt!

A magyar döbbenetben nézett a cimborájára.

- Mi a fene! Belementek abba a felhőbe, és nem jöttek ki?

- Ha mondom, pajtás! Ez történt. Az emberek nem szoktak csak úgy felhőkben, ködben, vagy minek is nevezzem eltűnni, hogy tán sose voltak. Ha nem látom a

A játszótéren

Arthur tudta, baj van. A játszótér határtalanra vált.

„Talán gonosz szellemek növelték meg a teret” – gondolta riadtan. – „Vagy az is lehet, hogy a világot vezérlő törvények alakultak át.”

Senki sem tartózkodott a közelben rajta kívül. A szemtelen szél beférkőzött a ruhája alá, aztán továbbhaladt, játékosan feltúrva előtte a megsárgult avart. A kisfiú tanácstalan tekintettel kereste a kivezető utat, de nyomát sem találta.

Szabadtéri játékokat látott mindenütt: piros színű csúszdákat, ide-oda lengő, kopott zománcú hintákat, madárpiszoktól mocskos homokozókat – többet, mint amennyinek lennie kellett volna. Arthur megijedt, de nem akart sírni. Leült az egyik grafitikkal kidekorált padra, és gyanúsán csillogó szemmel gondolataiba mélyedt. Bár alig pár napja múlt nyolc éves, tudta, lennie kell valamilyen elfogadható magyarázatnak.

Megpróbálta felidézni az eseményeket, a megérkezés percétől kezdve. Abban reménykedett, ha lassanként perget vissza minden mozzanatot, elkaphatja a változás pillanatát –, de nem jutott eredményre. A játszótér ugyanolyan volt, mint mindig: harsogóan színes és zajos, tele kisebb-nagyobb gyerekekkel, akik idejártak kapcsolódni iskolá után, mielőtt belevetnék magukat otthon a tanulásba. Úgy tűnt, minden a szokott mederben folyik, míg egyszer csak Arthur benső ösztönének engedelmességgel felnézett, és megállapította, hogy nemcsak az anyja, de mindenki más is eltűnt mellőle. Először nem ijedt meg, azt hitte, valami különös ugratás áldozata – mintha a sok odajáró gyerek és a kíséretüket alkotó felnőttek összebeszéltek volna, hogy becsapják.

Persze hamar rájött, ez képtelenség, édesanyja sosem egyezett volna bele ilyen rossz tréfába. A játszótér kietlen né válása azonban csak a probléma egyik felét jelentette. A jelenség másik oldala a látogatók köddé válásánál is rejtélyesebbnek tűnt. Ezzel akkor szembesült, amikor vaktában elindult hazafelé, csak hogy nem talál kiutat a parkból. Olyan végtelenné lettek a körülötte húzódó terület határai, mintha kitöltötték volna a rendelkezésükre álló földrészt.

A fiú verítékezett, és egyre csak lépkedett, mintha kitarásával megtörhetné a tájra nehezedő átkot. A bokrokkal szegélyezett, kavicsos felszórta sétányok azonban nem fogatkoztak.

Végül eluralkodott rajta a hisztérikus harag, és eszelősen rohanni kezdett, mintha ezzel legyőzhetné a természetellenes körülményeket. Nem tudta, meddig szaladt, de nemsokára meg kellett állnia, különben összerogyott volna. Zihálva nekidőlt az egyik fának, és megpróbált lecsillapodni. Szíve légkalapácsként dobolt, lábizmai elkínzottan zsibongtak. Be kellett látnia, a testével nem győzheti le a játszótér.

„Ki kell eszelnem valamit” – döbbsent rá. – „Különből előbb-utóbb szomjan halok.”

Miután kifújta magát a padon, eszébe ötlött, hogy hátizsákjában ott lapul egy csokoládé és egy dobozos kóla. Nem volt kedve elfogyasztani egyiket sem az iskolában, hiába pakolta őket az uzsonnás dobozába a mamája. Remegő ujjakkal rátalált a nyalánkságokra. Alig tudott uralkodni ösztönein, hogy ne fálja fel őket azonnal.

Lassan, élvezettel rágcsálta a csokoládét, idegeire jótékony nyugalom telepedett. Olyan intenzív élményként élte meg a szájában szétáradó mogyorós-karamellás ízt, hogy beleborzongott. A leírhatatlan gyönyörre a buborékoktól pezsgő üdítő tette fel a koronát. A szénsav

marta a torkát, de soha nem ivott még finomabbat a piros fémdobozban várakozó italnál. A kisfiú nem tudta túlságosan hosszúra nyújtani az élvezetet, de nem is akarta. Szinte egyetlen hűzésre hajtotta fel az isteni nedűt, aztán hangosan és elégedetten bőfögött.

Ideje volt farkasszemet nézni a rettegéssel.

Újra összegezte az eddig tapasztalt jelenségeket. Először is: a parkból mindenki felszívódott – nemcsak a felnőttek és a gyerekek, de az anyja is. Az állatok szintén eltűntek. Sehol nem látott fűszálak közt araszoló bogarat, sőt, egyetlen árva légy sem zümmögött a közelben. Úgy tűnt, rajta kívül mindenkit elsöpört valami gonosz erő. Másodsor: a játszótér elveszett határai végtelenné váltak. Arthur tudta, fontos megtalálnia a válaszokat, mert az élete múlik rajta.

A kisfiú különbözött a többi gyerektől. Más látott, mint azok. Érezte, hogy nem átlagos, amit foggal-körömmel leplezett. Anyján kívül mindenkit megtevesztett – az osztálytársait, a tanárokat és a szomszédokat –, az asszony pedig szemet hunyt különlegessége fölött. Sosem bántotta miatta, inkább úgy tett, mintha nem tudna róla. A kisfiú személyiségében korán kialakult az elővigyázatosság.

Kortársaival ellentétben már három évesen folyékonyan és gyorsan olvasott. Intelligenciája szokatlanul magas volt. Lelke mélyén tudta, egyszer még a világ ura lesz, csak ki kell várnia. Megpróbáltatásnak érezte a gyerekestben töltött perceket, de nem talált módot növekedése felgyorsítására, noha mindent megadott volna, hogy fizikai adottságai utolérjék szellemi fejlettségét.

Elhessegette a zavaró gondolatokat, visszatért a sürgetőbb problémához: hogyan tudná legyőzni a játszótéren uralkodó erőket. Végül arra jutott, lennie kell valakinek a közelében, aki ezt teszi vele. Az ismeretlen legalább olyan erős, mint ő – vagy még erősebb –, különben nem játszhatna vele, mint macska az egérrel. A gyermek biztosra vette, mindez csak az elméjében zajlik le, arctalan ellenfele pedig az övéhez hasonló képességekkel bír.

A nem mindennapi kisfiú eddig azt hitte magáról, hogy egyedi és megismételhetetlen teremtmény, aki uralkodásra született. Most viszont szembesülnie kellett vele, hogy akad valaki, aki talán nála is hatalmasabb. Koncentrálni kezdett, olyan mélyen süllyedve magába, mintha feneketlen mocsárban merült volna el.

Szelleme elvált az anyagtól. Kívülről szemlélte önmagát, csakis saját porhüvelyét fogadva el létezőnek. Hamarosan megpillantotta a sugár irányban szétterjedő, vékony aranyszálakat, melyek testéhez kötötték a hamis képeket. Acsarogva szagatni kezdte őket, míg el nem vezették a körülötte gomolygó illúziók tartóoszlopaihoz. A bronzszínű, nemesfém hengerek masszívnak és sérthetetlennek látszottak, de nem győzték meg valóságosságukról.

Görcsösen, összeszorított ököllel ütni kezdte őket. Torkából örömvöltés tört fel, mert már az első csapásokkal sikerült repedéseket előidéznie rajtuk. A következő pillanatban az oszlopok rézvörös szilánkokká robbantak szét. A tudata köré szőtt fantáziaburok megremegett, aztán darabokra hullott. Végre megpillantotta ellenfelét; saját tökéletes hasonmását, amitől még ádázabb haragra gerjedt. Éles vijjogással támadásba lendült, hogy véghezvigye a lehetetlent.

A játszótér ekkor a megszokott méretére zsugorodott, és Arthur újra érezte a körülötte nyüzsgő gyerekek zívaját. Visszazuhan a valóságba, melyben csak az egyik zárkózott kisfiú volt a sok közül, aki önmagát akarja legyőzni.

- Érdekes kisfiú - mondta félénken a kellemes alakú nőnek a szemüveges férfi, akit enyhe pocakkal vert meg a sors.

Régóta próbált udvarolni az asszonnak, aki nem viselkedett ugyan elutasítóan, de bátorítóan sem.

- Igen - mondta a csinos hölgy nyugodtan. - Sajnos autista, sajnos, pedig, ha megtalálná a kivezető utat, felemelkedhetne.

- Ez szomorú - állapította meg a botcsinálta udvarló gyámoltalanul.

- A doktorok szerint belső harcot vív, melyet sosem nyerhet meg - közölte a nő tárgyilagosan, minden

keserűség nélkül.

A férfi kis ideig hallgatott.

- Lehet, egy nap mégis győz majd - mondta kínban, mert ostobának érezte magát kényszeredett szavai miatt.

- Az jó lenne.

- Talán - mondta a nő, aztán elfordult.

Az asszony barna szemében megcsillant a lemenő nap fénye, ahogy a fiára nézett. Aznap tudomást sem vett többé hódolójáról. Szelíd mosollyal Arthur felé nyújtotta kezét, és lassan, szeretetlenni csendben hazafelé indult egyetlen fiával.

Maggoth

Műholdfényes éjszaka

Ben és Sonia összebújva feküdt az illatos domboldali pásziton. Csupán pár perc telt el azóta, hogy a két fiatal izmos teste a vágy vad táncát járva egybeolvadt, s így most mindketten megadóan hagyták, hogy a lány szél egyenként csókolja le róluk a szerelmük sós gyümölcsse gyanánt megjelenő verejtékcseppeket. Odalent, a dombokhoz simuló síkságon ezüst kígyó módjára folyócska kúszott a távoli, névtelen óceán felé. A magasban, az égbolt tintaszín kupolája alatt milliányi, villódzó fénypöttyű úszott kaotikus rendezettségben.

Sonia halkan pihegve közelebb kúszott Benhez, és a fiú fölébe lehelte:

- Mutasd meg őket!

- De hiszen épp az előbb mondtam el mindet - felelt Ben a szerelmesek megjátszott méltatlankodásával, miközben kezét a lány finom ívű dereka köré fonta.

- Kérlek... - búgta Sonia lágyan. - Tudod, milyen gyorsan felejtetek.

Ben mosolyogva nézett a lányra. Annak mellei finoman az oldalához dörgölődtek, és ez újra felkorbácsolta gerjedelmét, de megpróbált uralkodni magán. Karját megadóan az ég felé nyújtotta, és magyarázni kezdett.

- Látod azt ott? Azt a narancsosat, ami villódzva pásztázza végig a felszínt? Pont most ér fölénk. Az a SurfaceRU-444. Könnyű megtalálni, mert a pályája szinte egy vonalba esik az Ikaros 6 és 12 napkitörés-kutató szondákéval. Ragyogása rögvest szemet szúr, mihelyst felnézel az égre. De ugyanilyen könnyű észrevenni a Destiny-03-at is. Amaz, ni, hideg fényű, és időnként mintha ki akarna hunyni. Eredetileg a Voyagerekhez hasonlóan az lett volna a feladata, hogy átvágjon a naprendszeren, mint egyfajta palackposta. De meghibásodott, és a hajtóműve sosem kapcsolt be. Egy régi író - már nem emlékszem a nevére - az űrkutatásunk allegóriáját látta benne. Ne haragudj, elkalandoztam kicsit, rögtön folytatom. Ha arra nézel, bár most nem látni őket a fényesebb objektumok miatt, de pont ott róják véget nem érő útjukat Kína egykori nagyságának hirdetői: a Pa-hsien nyolc tagból álló csoportja.

Sonia szinte lélegzet visszafojtva hallgatta a fiú előadását, aki a lány imádatától megrészegülve egyre lelkesebben taglalta a fölöttük keringő testek pályáinak jellegzetességeit, felbocsátásuk idejét, célját és egyéb érdekességeket. A két fiatal órát töltött egymás karjaiban az eget fürkészve. Végül Ben elhallgatott, és aztán megint hosszú ideig csak néztek felfelé szótlanul.

- El tudod képzelni - szólt végül halkan Sonia -, hogy réges-régen az emberek a csupasz égboltra tekintettek fel ugyanígy, mint most mi?

Ben vállá alig láthatóan összerándult.

- Szörnyű lehetett.

- Ha az idő tájt nem volt annyi szatellit, akkor mégis mit volt nézni rajta?

- A csillagokat - felelte borzongva Ben.

- A csillagokat? - kérdezett vissza ámulva Sonia.

- Szörnyű lehetett - szögezte le Ben. - A tudat, hogy nincs semmi más a fejed felett, csak a végtelen űr... A magam részéről örülök, hogy túljutottunk ezen, és egy áthatolhatatlan burok veszi körül a Földet. Engem megnyugtat.

- Nézd, hullócsillag! - Sonia olyan gyorsan ugrott talpra, hogy Bennek feleszmélni sem volt ideje, de aztán ő is észrevette, minek örül hangos sikkantásokkal kísérve a lány.

Odafent fehér fény kíséretében fellobbant, majd ugyanolyan színű, hosszú csóva kíséretében zuhanni kezdett egy szatellit. A fény egyre csak nőtt és közeledett. Sonia nem tudott hova lenni örömben.

- Kívánj valamit! Kívánj valamit! - sikkantotta.

Ben a lány mellé lépett és finoman keze köré kulcsolta ujjait. Majd magához vonta, és lágyan megcsókolta ajkait. A műhold éles robaj kíséretében elérte a földfelszínt. Ben sietve nadrágot húzott.

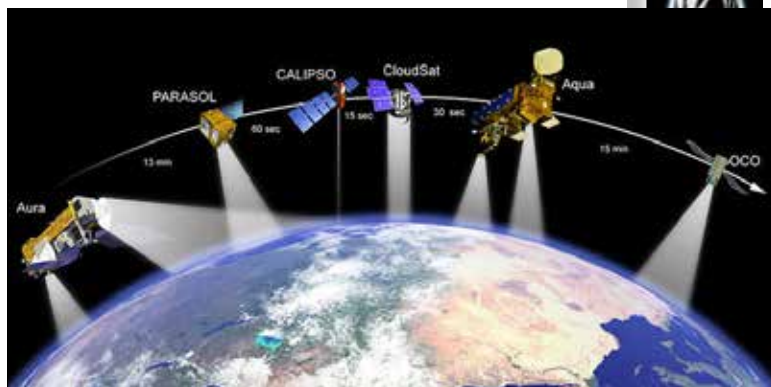
- Nem messze csapódhatott be - mondta. - Sietnünk kell, nehogy más találja meg. Egy vagyont fizetnek érte.

- Szeretlek - súgta Sonia.

- Én is szeretlek - mondta a fiú.

A két fiatal sietős léptekkel indult a folyó felé. Körvonalaik csakhamar egybeolvadtak a műholdfényes éjszakával.

GregTheMad

Lövészárok

A hideg sár a bőrömrre száradt,
égő szemem kialvatlan, fáradt,
görcsösen szorítom puskámat.

Elfagynak az ujjaim.

Az ágyúzás a szürkülettel elállt,
piszkos ködfátyol fejünkre szállt,
magával hozva a biztos halált.

Nem látni semmit.

A szuronyt a cső végére húzom,
töltényeim a tárba csúsztatom,
az utolsót még megcsókolom.

Istenem, segíts!

Hulló fénygyertya most elvakít,
a tisztek sípja agyamba hasít,
szétszakítva a múltam árnyait.

Megindult a támadás...

bel corma

Lövészárok 2.

Dermedő sár a bőrömrre száradt,
égő szemem kialvatlan, fáradt,
csak görcsösen szorítom puskámat.

Szemednek izzó fénye...

Az ágyúzás szürkületkor elállt,
piszkos ködfátyol a fejünkre szállt,
magával hozva a biztos halált.

Ajkadnak édes íze...

A szuronyt a cső végére húzom,
töltényeim a tárba csúsztatom,
a legutolsót még megcsókolom.

Örökké velem marad...

Hulló fénygyertya lángja elvakít,
tiszteink sípja agyamba hasít,
szétszakítva a múltam árnyait.

Ha a halál elragad...

bel corma

Ütközetben eltűnt

Csak zúg a sűrű géptest, büszke acélmadár,
légcsavarja azt üvölti: messze már a határ!

A szívemet szétmarja sok régi, kedves emlék,
elszöknék, ha tehetném, és inkább veled lennék!

De indulnak a katonák, a rettegés belém mar,
messze már az ábránd, ugranom kell hamar!

Szétfeszítem testemet, a szél az arcomba vág,
közelít az anyaföld, csak ne legyen ott faág!

Mint megannyi pitypang nyílnak ki az ernyők,
sík terepre érkeziünk, csak odébb vannak erdők.
Golyók húznak oldalamnál, ez itt sajnos rossz hely!

Céltáblává váltam immár, ami nem egy közhely.

Rengetegen lőnek rám, és lassan ereszkedem,
kiakasztom magamat, mihelyt megtehetem.

Négyméternyit zuhanok, ez okozhat sérülést,
átgurulok vállamon, hogy tompítsam az ütést.

Pisztolyom a kezembe, és hasra vetem magam,
gránát robban közelemben, szaggatva az agyam.
Föld repül el fejem felett, akár egy sötét folt,
lehet ugyan szépíteni, de ez bizony közel volt!

Bal fülemre nem hallok már, talán a dobhártyám,
nem érek rá gondolkodni, kijátszom a kártyám!

Revolverem felugat, nem is nagyon hallok,
röpködnek a hüvelyek, itt már nincsen pardon!

Eltalálok valakit, mert túl közel jön hozzám,
halálhíret rokonai megkapják majd postán.

Elveszem a puskáját, még szurony is van rajta:
csillog - villog, jól tisztított, kibelezős fajta.

Rohan felém az ellenség, belelövök párat,
üvöltök a félelemtől, akár egy vadállat.

Torkolattűz villanása, hanyatt vág a találat,
a kaszás a mai napon túl sokáig nem várta!

A mellkasom összetörve, kemény ütést érzek,
fel is állnék még talán, de túl erősen vérezek.
Az égen jó sok virág nyílik, villognak a fények,
lennyűgöző, szép a látvány, de nem sokáig élek.

Messze jár a szerelem, s már távol a barátok,
remélem, hogy hamarosan nyugalmat találok.
Robbanás a közelemben, föld takar be halkan,
a következő pillanatban csendesen meghaltam.!

Norton

1101001 - 2. rész

Ez a szám: 1101001 mindig visszatért: 6-9-69, de ezek köré csoportosítva sok más számot is találtam. Nem teljesen tudtam ezeket kezelni, nem értettem. A számok pontok voltak, melyek mentén a Gép haladt az idő-tér gömbhéjén. Ezek voltak vezérfonalak, melyekre a logikai sort felfűzte. Ezen a délutánon vad kora nyári zivatar dühöngött odakinn, az eső patakokban folyt az utcán, és én kóvályogva a fáradtságtól az ablaknál ácsorogtam. Amire rájöttem, volt olyan súlyos, mint annak idején az első megfajított adatok értelme. A nyomozó, Jónás is benne volt a párbajról szóló részben! A két ember, az élő - a zsigereimben éreztem, hogy Bojki még él - és a holt harca, félelmeik, reményeik, egymásra koncentrációjuk nyomai ott voltak a lyukszalagokból visszafejtett számoszlopokban, arra várva, hogy életre keltsen. Amikor egy távoli villám cikázott át az égen, úgy éreztem magam, akár Frankenstein, mielőtt a teremtménye feléledt. Az is egyértelmű lett, hogy a két ember gondolatai egy ponton találkoztak, hasonlóak voltak, és ezt az azonosságot a Gép a visszatérően a hatos számmal jelölte, a saját nyelvén, 110-el, ami a kettes számrendszerben a 6. A 6-110, és a 9-1001, ez a két szám uralta a Gép mondanivalóját, amit sokszor együtt adott meg, akár egy margót vagy hivatkozási pontot. Az első nekifutásra az '56 október 30-i eseményeket írtam le a saját „átköltésemben”. A leirat súlyosan felzaklatott, nem csak azért, mivel akkoriban még hallottam folyamatban lévő perekről, hanem azért is, mert az írás közben képeket „láttam”, olyanokat, amiket nem tudtam, de még inkább nem mertem értelmezni.

Ahogy a nyomozó alakja felsejlett, vele érkezett valami más is, mintha mögötte lopózna. A nullák és egyesek közt egy sötét árny lakozott a számok és lázalmok egyvelegének mélyén. Egy sötét ösvény, egy szakadék mélyén megpillantottam valamit... de még inkább valakit, és ezt nem kellett volna! Odalenn... át, életre kelt, megmozdult valami, szinte hallottam, ahogy felébredve lelassult életritmusra a normálisra gyorsult... visszatért. Felfoghatatlanul idegen és borzasztóan öreg volt, és ebből a nem emberi, mozgásban lévő arcból szemek néztek rám az űr hidegével... Amikor lihegve felriadtam egy éji vihar közepén, a pillantásom a villámok fényében izzó régi könyvre esett. Zsigeri félelem ugrott rám, ahogy a könyv furán ragyogott a mennyekövek fényében. Szörnyűséges bizonyosság fogott el, hogy a régiség befolyásolt valahogy a programom megírásakor! Az ősi rémálom, a könyv „hőse” ébredett, és kapcsolatba került a Géppel! Mindez az én hibám, de hogy a fenébe lehetséges ez?! A modern technika eszköze és egy elfeledett legenda! Tudtam, annak nem lesz jó vége, ha az a polipszerű arc a Gépen keresztülnéz ide... a modern civilizáció nincs felkészülve efféle vendégre! A számológép engedelmessé tesz, bárki eszköze, aki tudja kezelni! Ennek a sötét valaminek ez nem probléma! Ez az ízé ennél már sokkal bonyolultabb feladatokat is elvégzett, mint egy szovjet tervezésű M-3-as számológép manipulálása!

Iszonyodva bámultam a könyvet. Ami eddig ártalmatlan kikapcsolódásnak tűnt, most apokaliptikus rémálommá lett. Azon az éjjelen elégettem azt a könyvet! Bár a nagyapámé volt, családi ereklyének számított, de a viharos, sötét égre nyitott ablaknál laponként égettem el, és a hamut kiszórtam a szélbe. Nem voltam benne biztos, hogy ez elegendő, megsemmisítettem a programot is. Mégsem voltam nyugodt. Napokkal később alkalmam adódott egy próbára, emlékezetből betápláltam az eredeti program egy részletét. A Gép döbbenetes dologba kezdett. Kiegészítette a programot egészzre, és elkezdte futtatni! Azonnal leállítottam, és borzadva meredtem a szerkezetre. Rémulően találgattam, hogy mi, vagy ki

emlékszik a programra, a Gép, avagy a polipfej? Csak egyet tehettem, kisajátítottam magamnak a futó munkafolyamatok ellenőrzését, és éveken át figyeltem a Gépet. A többiek munkamániásnak tartottak, én pedig betegre aggódtam magam. Állandóan résen voltam, a Gép nem kezdett-e el ismerős műveleteket? Szerencsére nem találtam ilyenek nyomát! Teljesen csak akkor nyugodtam meg, amikor szétszerelték a Gépet, mert elavult, és egy sokkal modernebb masinát kapott az intézet helyette. Ezen már nem is futott volna a programom. Kértem a nyugdíjazásomat, amit tekintettel érdemeimre el is fogadtak. Az egyik munkatársam ajánlásával sikerült éjjeliőri állást kapnom egy építőipari raktárban. Megkönnyebbültem, bár a gondolat, hogy az a rettenet esetleg kedvet kapott az informatikához, időnként, rémálomból ébredve, még mindig zaklatott...

Évekkel később, 1969 kora nyarán aztán végre megértettem a vezérfonalat, ahogy a két számsor mentén haladva tudom helyesen értelmezni a gép adatait. Azon gondolkodtam, hogyan tudnám még jobban „irodalmásítani” a Gép által kiadott adatokat, úgy, hogy azt az „úrarcot” kihagyom belőle, ha lehet, teljesen. Az adatokat, amelyek feketén-fehéren azt mutatták, hogy Bojki lelőtte a 45-ösével (1000101) Jónást '59 márciusában, gond nélkül tanulmányozhattam. Az volt az elképzelésem, hogy hasonló stílust követek, mint amikor a pártház ostromát írtam át. Az egész egyértelműen Bojki szemzőge volt, bár akadt benne több furá, zavaró mellézköze, amivel nem tudtam mit kezdeni. Közben olyan érzetem volt, hogy egy másik lehetséges szemzőge is benne van, ám nem tudtam kibontani.

1969 július 8-án, késő délután ténferegtem a Bazilikánál, és töprengtem. Emlékszem, kissé rezignáltak, valahogy szétszórtnak éreztem magam, később figyeltem fel rá, hogy másokon is ilyen jeleket láttam. Úgy mondják, a hidegfronti hatások ilyenek: reflexlassulás, fáradtságérzet, fejfájás. Nekem is nyomás volt a halántékomban, bár én azt hittem, a megerőltető gondolkodástól. Az ég is nyomasztó volt, mintha rögtön leesne a fejünkre. Ahogy felnéztem, szédülni kezdtem az érzéstől, hogy a fejem felett mélység van, nem magasság. Emlékszem, volt egy ártalmatlan flótás, akit Füttyös Tóbinak hívtak, mert mindig füttyögött, akár egy zaklatott madár, ha macskát lát. Az ártalmatlan flótást mindenki kerülte, pedig senkit se bántott. Ő jött szembe az utcán, idegesen felfelé tekingetve. Amikor elment mellettem, meg akartam szólítani, ahogy szoktam, és egy kis pénzt adni neki. Az arcába néztem, és elállt a lélegzetem. Még sohasem néztem rám senki ilyen stíleten, elborultan. Egy szót mondott: Kutuhululuu!, vagyis valami efféle, és közben az égre mutatott. De már iszkolt is tovább, meg sem várva a belást.*

Még a találkozás hatása alatt voltam, amikor figyelmes lettem arra a csoportra, amely a Bazilika felől jött. Afféle szedett-vedett csapatnak látszott. Beatnikoknak néztem őket, és nem értettem, mit keresnek ott. Nevetés, trágár ének hallatszott közülük. Meglepődve megálltam, és bámultam őket. Vidáman énekeltek, ütemesen csapták a lábuk az utcaköre. Hirtelen egy harminc körüli férfi sietett el mellettem agresszív, lárvaszerű arccal szitkozódva. Félíg nyitott szájából nyálbuborékot fújt káromkodás közben. Láthatóan magánkívül volt. Hallottam ahogy maga elé morogja:

- Ezek fasiszták, riasztanom kell az elvtársakat!

A következő pillanatban felfogtam, hogy egy rendszerellenes demonstrációba csöppentem, akaratlanul. A férfi majdnem fellökött, amikor elsietett mellettem a közeli telefonfülke felé. Ekkor pillantottam meg egy nőt, aki agresszíven gesztikulálva intett a férfinak, és követte a

csoportot. Az ő arca nem látszott a távolság miatt, de a fehér folt, amit helyette bámultam enyhén lüktető szemekkel, sem volt kellemes élmény.

- Mi a fene folyik itt? - kérdeztem magamtól.

A felvonulók fiatalok voltak, kinézetük alapján - hosszú haj, rongyos, színes ruha - valami galeri tagjai lehetnek. Mostanáig úgy hittem, ezek értelmetlenek, isznak, zenét hallgatnak, és a békét hirdetik. Ez a csoport sem tűnt agresszívnak, de a menetoszlopszerű vonulásuk nagyon gyorsan eszembe juttatott egy másik felvonulást, 13 évvel ezelőtről! Pánikba estem. A telefonáló férfi látta az arcom, fel fog ismerni! Ha kijönnek házkutatást tartani, és megtalálják a jegyzeteim... futva távoztam onnét, egyenesen haza. Másokat is láttam bámészkodni, de azokon nem láttam se riadalmat, se dühöt, csak némi értetlenséget... A hidegfront?...

Futás közben már riadóautókat láttam elszárgulani, többet, mint amennyit az elmúlt hónapokban eddig! Nem tagadom, szűkültem a félelemtől! Ha megint lázadás lesz... és én ott voltam, az a férfi biztos emlékezni fog rám! Egész idő alatt füleltem, rettegve vártam, mikor halom meg az első lövéseket, de csendes volt az éjszaka. Később „társadalmi vita” kezdődött a hippijelenségről, az újságírók és szakértők látható élvezettel csámcsogtak a témán, miközben a hivatalos szervek kriminalizálni igyekeztek az egészet. Idegesen követtem a fejleményeket, közben dühöngtem a késedelem miatt.

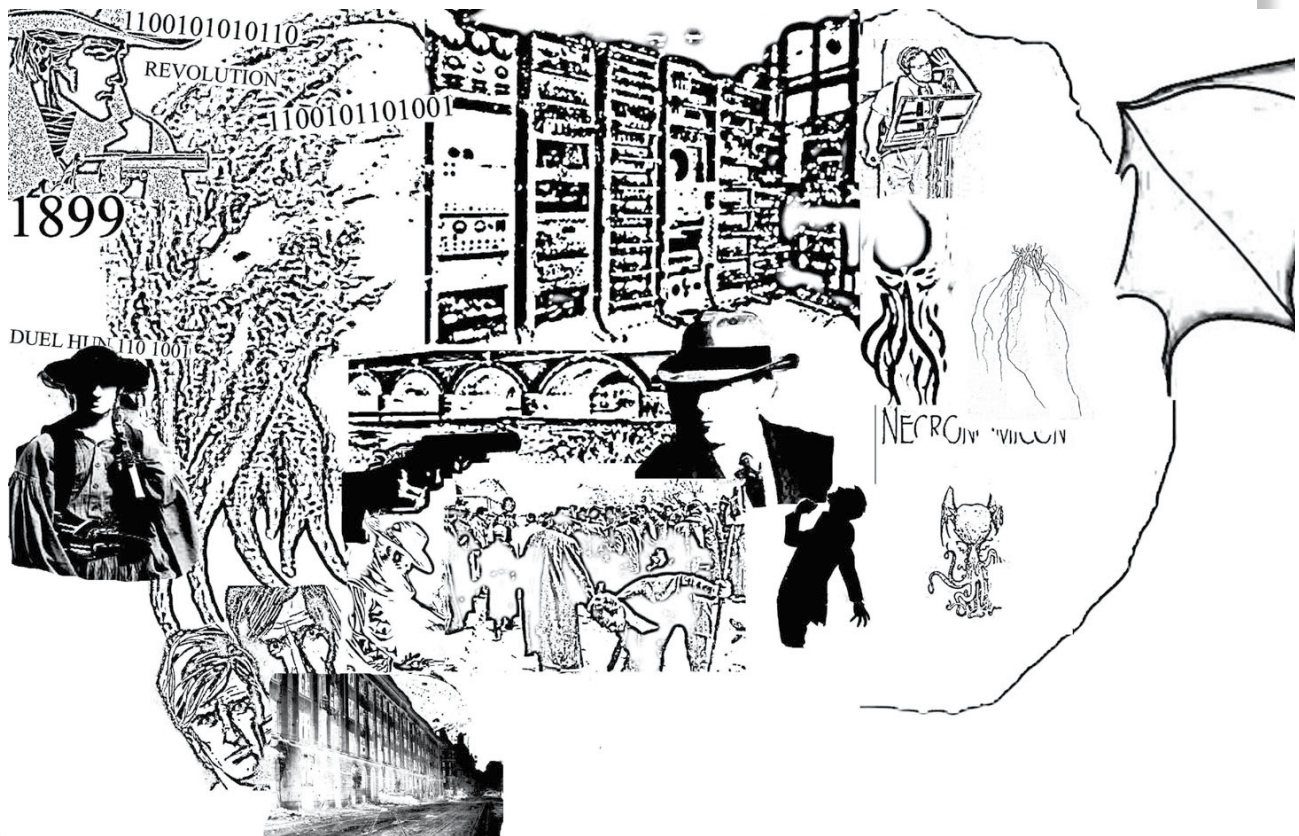
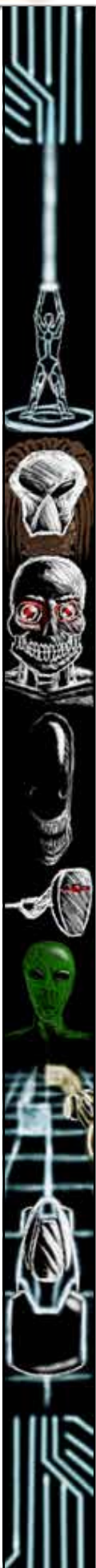
Akkor kísértést éreztem rá, hogy elégesek minden feljegyzést, kész szöveget, amikor a sokktól reszketve hazatértem. Azonnal összeszedtem minden papirost, és még azon az éjjelen kiautóztam arra a kis hobbitelekre, ahol botcsinálta kertészként évek óta zöldségtermesztéssel próbálkoztam, több-kevesebb sikerrel. A veteményes egyik sarkában elástam mindent, közben iszonyodva próbáltam a délután és kora este képeit elhessegetni. Amikor hazatértem, még mindig reszketve, fülelve kávét főztem, mert tudtam, hogy aznapra virradólag már nem alszom semmit. Azon a nyáron nem vettem. A szomszédom, egy kedélyes öregúr, aki egyszer eldicsekedett nekem, hogy '19-ben Kun Bélával harcolt, felajánlotta, hogy segít, de elhárítottam. Azzal magyaráztam meg,

hogy sok a dolgom, nem érek rá, és így legalább paragon hagyva regenerálódik a talaj. Az öreg homlokráncolva hallgatta, aztán vállat vont.

- Maga tuggya!

Csak amikor a Magyar Ifjúság című lapban is azt olvastam, hogy a galerik nem rendszerellenes fasiszták, hanem identitásmintákat kereső fiatalok, akiket a szocialista társadalomnak segíteni kell, nyugodtam meg. Egy hideg éjszaka kiástam a feljegyzéseket. Szerencsém volt, jól átvészelték a földben a nyirkos kora őszi időjárást. Kellott némi idő, míg visszarázódtam azokba a számításokba, amelyeket előzőleg annyira sietve félbehagytam. Amikor újra nekiveselkedtem a problémának, ismét az érzés kerített hatalmába, hogy nem csak egy nézőpont van. Több teljes hétvégém ment el ezzel viaskodva, közben az öregúr őszinte öröme megiscsak elfogadtam végre a segítségét, és a kerti munka, ha késedelmet szenvedve is, de nem állt le...

Végül áttörést értem el. Nem tagadom, hogy volt ebben része egy sorozat különös, visszatérő álmoknak is, amelyeket éjeken át álmodtam, mégpedig összefüggő történetként. Utólag nem sokra emlékszem, csak arra, hogy egy nedves, elhagyott helyen állok, sziklák közt... ezekkel nem stimmelt valami. Később, amikor nem is vártam, az elfeledett álmok szokása szerint beugrott pár kép. Először is a bizonyosság, hogy október 30-a van. Tisztán fel tudom idézni a csodálkozást, mert a dátumhoz én mindig a Köztársaság teret kapcsolom. Ezekben a képekben nyoma sem volt a térnek. A hely, amit láttam, egy zárt tér, amelyben emberek ülnek és állnak valami műszerek, vagy mik mellett, és azokon dolgoznak. Lassan értettem meg, hogy egy rádióstúdiót látok, ahol éppen élő adás megy. Az emberek öltözéke valahogy régiek tűnt, bár nem vészesen. Egy film szereplőinek láttam őket, a régies öltönyük miatt. Az adás előrehaladtával egyre izgatottabbak lettek, állandóan telefonáltak, végül az adásnak vége lett, és egy megnyugtató bejelentést tett a műsor vezetője, egy fiatal ember. Nem értettem ezt az álmot, aminek visszatérő témája volt a Mars nevű bolygó, és mindig feltűntek afféle polipszerű formák. Nem tudtam mit kezdeni vele. De egy életre megutáltam a polipokat, bár azelőtt semmi bajom

nem volt velük. Az ébredések kifa-csart érzetét csak a hétköznapi rutinja koptatta el. Erre a szürke egyhangúságra nagy szükségem volt, ez adott erőt a folytatáshoz, amikor a Gép adatai fölé görnyedtem.

A szövegben ketten voltak, a gulyás, meg az ellenfele, a nyomozó. Érdekes módon Jónás alakja kezdetben elnyomta a gulyást, aki töredékesen jött elő, úgy kellett össze-szedegennem, mint egy széttört vázát. A nyomozó, noha intenzívebb volt, mégis kevesebb, ezt sem érttem. De 1969. november 1-jén, ott állva apám sírjánál, talán a hangulat miatt, talán a hideg őszi idő „kísértetes” levegője okán, megvilágosodtam. Ehhez egyértelműen a halottak napja kellett, meg a tudat: mindjárt 4-e. A nyomozó erőszakos halála egy különleges ügy. Szemtől-szemben állt egy '56-ossal, aki gyorsabb volt nála. Kísértettörténetbe való eset. Jónás talán üzeni akar valamit, és a Gép, bármilyen abszurd is, a médium, akivel üzen! Bojki viszont még ezen a világon van...

1959. március 5.

- Állj! - A kiáltás ostorszerűként vágott az elhárítóba. Jónás Miklós nyomozó mozgás közben megmerevedett, aztán nagyon lassan, hangsúlyozottan lassan kiegyenesítette a derekát. Egyesenes a parasztleány hidegen villogó szembe nézett. Felismerte. A keze önkéntelenül is a nyitott pisztolytáskája felé mozdult, ám a rávillanó kobaltkék pillantás megállította. A rémület szobrává vált. Némán reszketett a sokktól és a hidegtől.

- Ne kapkodj - mondta neki a gulyás. - Mer' elsieted a halálotat! - A hangja fénytelen, baljós morgás volt, Jónást egy gonosz bővíge elmormolására emlékeztette. Gyermekként olvasott egy vadászkalandot, valami gróf írta le afrikai élményeit. A törzs varázslója a homokba rajzolt oroszlan szellemét bűvölte így meg. Akármilyen kétségbeesetten ágált ellene, egyre jobban elvarázsoltnak vadnak érezte magát. Mozdulatlan pánikban állt ott, iszonyodva bámulta a tehenész vasos övében megcsilánló forgópisztolyt. Felismerte a típusát! Egy 45-ös, egyszeri tüzelésű Colt, a hírhedt „békecsináló”! Kiűtött a homlokán a halálfélelem veritéke, a márciusi puszta jeges szele szinte ráfagyasztotta a bőrére. A szája reszketni kezdett, a pupillái kitágultak a borzalomtól. Vajon honnan szerezte? Ha tetszett, ha nem, egyszer csak egy „vadnyugati pisztolypárbaj”-ban találta magát, itt a pusztában a kilencyukú híd tövében. Több ilyen történetet olvasott a nagyapja háború előtti ponyváiban. Az öreg 1951 telén maga tüzelte el mind, attól félve, hogy egyszer megtalálják nála. „- Jobb ez így fiam - mondta az öreg. - Nekünk is, meg Billnek is!”

Az agya üresen kattogott, nem hitte, ami vele történik. Azt remélte, ez csak egy rossz álom, és mindjárt felébred belőle. Valószínűleg volt az egész. A hideg szél felhőket kergetett odafönn, a talpuk alatt kásás hó és havas sár. A híd körüli mocsár jégkérgén bántóan meg-megcsillant a nap. Fulladozva kapkodta a dermedt levegőt, és őszi falevélként reszketett. A gulyás, az a bizonyos Bojki József oldalvást állt, tőle 15 lépésnyire, furán görnyedt, de mindenre figyelő, halálosan éber tartásban. A jobb keze az övé, az oldalánál, egyelőre távol a forgópisztoly agyától. Jónás tekintete idegesen villogott hol a várakozó kézre, hol a hipnotikus szemre, és egyre rosszabbul érezte magát. Az ő keze félúton a szolgálati fegyvere felé, a levegőben állt. Hogy is sulykolt az agyába a szovjet kiképző? „Hideg fej, forró szív.” Az elvtárs biztató és határozott hangja azonban semmivé foszlott Bojki kék pillantásának kegyetlen izzásában. Kétségbeesetten próbált megnyugodni, mert tudta, ha ideges, az maga a vég. Eszébe villant a gyakorlat, amelyet a légzés lecsillapítására mutattak neki. Állítólag keletreől származó technika volt. Mélyet lélegzett, és lassan elkezdte. A hatás szinte azonnali volt. Kimért nyugalom kúszott fel benne

a gyomra tájékaról, hűvös és megnyugtató. A látása kitisztult, megállapodott, rémülete alábbhagyott. A hűvös folyam felkúszott az agyába, és a következő pillanatban már egy jól képzett elhárító nézett farkasszemet a tehenésszel, egy precíz halálautomata.

- Hát legyen - suttogta. A megváltozott helyzetben már egyenlőnek érezte magát Bojkiival. Keményen végig-mérte, amaz viszonzta a pillantást. Párbaj...! Nem szabad megölni, minden részlet fontos! - gondolta, és ismét eszébe jutott a jelmondat. Most egy kicsit másként. Hideg fej, hideg szív! Ő az, akit keres itt az isten háta megett napok óta! Parancsa van a letartóztatására! Hosszú nyomozói munka van mögötte. A bevett rutin csak mérsékelt sikert hozott itt vidéken, inkább a félelem hozott gyümölcsöt. A puszta megjelenésükkel sikerült rettegésbe taszítani a parasztokat. A pusztában nagyobb a szabadság, ezt tudta, és azt is, hogy a parasztok jól megtanulták félni a hatalmat. A munkatársai még kikérdeznék embereket, de hamarosan jönnek utána. Ő ezt a fickót kereste. Egyes tanúvallomások megemlítették ezt a parasztleányt a pártház ostrománál. A vallomások szemleírásai nagyon hasonlítottak Bojki kinézetével, és most ez a forgópisztoly! Most már biztos volt benne, hogy jó nyomon van... de előbb győznie kell, úgy, hogy a paraszt életben maradjon...

Bojki megérezte a változást az ellenségében, elismerően bólintott. Egyenrangú ellenfelek álltak szemben. - Ez legény, nem úgy, mint az a kettő! - gondolta hidegen, s elmosolyodott... Ettől a mosolytól Jónásban az októberi események jutottak eszébe. Képek, amelyek a rendszer elkötelezett hívét acélozták meg belőle. - Ez egy fasiszta vigyor! - Ettől a gondolattól nem tudott szabadulni. - El kell kapnom! Ezt szajkózta magában, akár egy imát...

Bojki méregette a fickót. Ott állt vele szemben a belügyis. A reszketése elmúlt, a keze a pisztolytáskája fölött lebegett. Nem a kezét figyelte, mint az amatőrök tették volna, a szemébe nézett. Klasszikus párbajhelyzet, 15 lépésre voltak egymástól, majdnem egymással szemben. A puszta szele füttyült, köztük a csendet csak távoli varjúkárógás törte meg. Bojki magába szívta ezt a hideg csendet, ez volt az ereje, a szövetségese. A puszta föld csendje. A hideg csend... Erről eszébe jutott egy másik némaság és hidegség a mozdulatlan sötétség uralta város mélyén. Az érzékei megfeszülve vártak, ámde a homlokába húzott kalap mögött az a másik csend kúszott elő. Most ketten vannak, akkor hárman voltak, igaz a másik kettő nem tudott róla, hogy a vég közelít hozzájuk...

...1956. november 1. hajnali 4 óra felé járt. Egy árny kúszott végig a hideg falakon. A hold, amikor pillanatokra átsütött a felhőkön, fémesen, hidegen szétlapulva, akár a kilőtt golyó, megszagattott várost látott, ahol most gyilkolták a gyilkosokat. Az ezüst homályja, mely hosszú csikokba kenődött az égen, fokozta az érzést, hogy az utca fölé magasodó épületek előbb-utóbb összenőnek alagúttá, aztán ráomlanak a fagyos flasztarra.

Az a mozgó árny nem engedelmeskedett a holdnak, önálló akarata volt. Beleolvadt, aztán kiszakadt a harcok után itt maradt törmelékhalomok és roncsok kihűlt sziluettjeiből. Ez az árnyék veszélyes, egy kitalált hős életre kelt szelleme volt, a vélhetően rég halott szerző álmának materializációja. Halk roppanás. Egy üres töltevényhüvelyt tiport el a csizmatalp. A gazdája elégedetten vette tudomásul, a párhuzamot a távoli, múltbéli Nebraska és a jelenkori Budapest „Vadnyugata” közt. Kikerült egy döglött hernyóként heverő, kiegészített villamost. Bill szelleme vadászott, nem vad apacsokra, vagy gonosz banditákra... akikre lesett, gyilkosok voltak, a magyar nép gyilkosai. Tudta, hogy a közelben vannak, az előző nap hallotta, hogyan sebesültek meg többen errefelé az orvlövészekről. Megállt, halk suttogás ütötte meg a fülét.

- Elvtárs, ne félj! Meglásd, a szovjet elvtársak nem hagynak minket cserben...! - Rövid csend.

- Tényleg kimennek? - A hang bizonytalanul csegett, olyan emberé volt, akit megráztak az elmúlt események.
- Csöndesebben, hé! - püsszgte le a másik. Most már tudta, hol lapulnak, egy üresen ásitó ablakból hallatszott a puszogás. Erősen figyelt, és hamarosan halvány foltokat látott megmozdulni, ahogy az elgémberedett tagjait mozgatták. A kérdezett előrébb hajolt, kinézett az utcára. - Dehogy mennek ki, ez csak megtévesztés... Nem mennek ki...

Bojki ezen eltöprengett. Jól értesült az elvtárs! Ők sem mentek, bár az öreg Zoli bá' nagyon akart! Találkozott valami régi nőjével, akinek még a háború előtt udvarolt. Az öreg egyszerre megfiatalodott, otthagya őt, hogy majd jön, és eltűnt. Nem sokáig várt rá, hatalmába kerítette a harci láz. Másnap, október 31-én egy csapatnyi corvinistával tartott, akik mindenáron meg akarták találni a pincebörtönök lejárataát. Ezért visszamentek a térre, és a pártház udvarán keresték. Bojki azt gondolta magáról, hogy ő kemény gyerek, megedzették a pusztá szelei. De amit ott a friss virágágyásban találtak, tizenéves kölykök hulláit, hátradrótozott kézzel, tarkón löve, még őt is megrázták. Azonnal ölni akart. Ezért portyázott most, és megtalálta, akiket keresett, a mocskos gyilkosokat. Bojki kilépett a hold koszos fénypázmájába, és gyorsan besurrant a kapualjba. A lépcsőn felfelé Bill szelleme vezette, olyan hangtalanul lopakodott, akárha ott se lett volna. Megpillantotta a két disznót. Mögéjük állt, és megszólalt:

- Kakukk! - A kiáltásra egyszerre mozdult a két alak. Tátott szájjal bámultak a semmiből feltűnő rémalakra. Megrettenve, döbbsen. A partalan sötétség anyagiasult. Egy szikár gyilkos állt velük szemben, a pusztá vándora, aki saját erkölcsöt követ... BANG! BANG! Két éles, gonosz dörrénés, két jajkiáltás, és robaj, ahogy a találat erejétől hanyatt estek. Két lövés, két halott, Bill szelleme tovasiklott a sötétség mélyén. Az árnyék tovasuhant. Reggelig még van idő, és Bill sürgette őt, új kalandok felé...

1959. március

Jónás eddigre felőrölte magát abban, ahogy Bojkit figyelte. Kezdetben még sikerült uralkodnia magán, mert folyton emlékeztette magát a ponyvában olvasottakra. Ám a hős alakja akárhogy is erőlködött, távolodott tőle, és ahogy elhagyta a cowboy, úgy szegődött hozzá a kétség. A bágyadt kora tavaszi napfényben álló csikós egyre inkább tűnt a hősnek, ő pedig egyre inkább érezte magát mellékszerelőnek egy film fináléjában. Az idegességet nem tudta tovább palástolni, hiába lélegzett mélyeket. Már feladta azt, hogy élve fogja el a parasztot, „nincs sikertelen nyomozás, csak elbaszott jelentés!” - jutott az eszébe. - Megölm! - ordította belül. Ez az érzés elhatalmasodott, hisztérikus, néma üvöltéssé fajult. A nyomozó lélekben már lőtt is, és elsőnek, ezért amikor a fegyveréhez kapott, sokkal lassabban mozdult, mint ahogy a képzeletében az lezajlott. Egy goromba taszítást érzett a mellkasában, amitől hanyatt esett, a kezéből elrepült az automatája. Csak ezután hallotta meg a dőrejt, egy 45-ös Colt öblös hangját. Fájdalmat nem érzett, csak keserűséget, ahogy elzuhant a hideg földre, estében még ha késve is de megérkezett a retinája által közvetített kép az agyába. Bojki elmosódott csikként mozdult, rettentően gyorsan és halálosan pontosan. Mire elkezdte a mozdulatot, már be is fejezte, és a kezében hidegen csillogott a füstölő Colt.

- Minden fegyvernek megvan a maga sajátos hangja - szólt Bill és cudarul elmosolyodott. - A nagy kaliberhez a jó időzítés...

Jónás ott feküdt a saját vérében fuldokolva, és nem érzett fájdalmat, csak tompa zsidbadást. Az elvtárs hangja: - „A halálos sérülés nem fájdalmas”. Egy árnyék vetült reá, Bojki volt az, de valahogy mégsem. Mintha más is lett

volna ott, egy árnyék, aki figyelt. Mindezt homályosan látta csak, a rászegezett fegyvert annál tisztábban. Gonosz roppanás... felhúzta a kakast.

- Mit akarsz már, győztél! - kiáltotta némán. A csöből kicsapó láng folyékonynak tűnt...

Amikor azt írtam le, ahogy Bojki újra löni készült, hallottam a felhúzott kakas hangját. Emiatt ezt a részt többször újra kellett írnom, mert rántottam egyet a tollamon, vad krikosz-krakszokat szántva a papirosra. Minduntalan az érzet ellen kellett küzdenem: a gulyás engem fog mindjárt lelőni. Az első golyó a nyomozó, vagy ahogy Bojki hívta, „nyominger” máját járta át, második a fején érte Jónást, azonnal végezve vele. Bojki a hulláját a közeli fagyos mocsárba dobta, ezt csak úgy érzékelte a Gép, mint egy társadalmi dráma távoli záróképét...és vége főcím. Aztán a csikós lelépett a térképről, mert sejtette, hogy keresik. Nincs arról információ, hogy a nyomozó társai megtalálták-e Jónás testét. Gondolom, igen. Bojkit viszont nem fogták el, erre utalt a Gép ezzel: 59 06 09 Amerika, Name: Jozef Bojki.... farmer, cowboy? Revolutionary '56,.. political...? Yes!... Ebben benne van minden, Bojki Amerikában van...

Hogy miért meséltem el ezt a történetet? Talán azért, mert szeretném, ha valami nyoma maradna a... jövőben... talán azért, mert a gép „megjósolta”... talán azért, mert valaki 1889-ben tudta, hogy Bojki győz a fegyverével egy párbajban, s hogy ezt 1969-ben leírják! Meg is adta a dátumot, hogy mikor: 1100101101001 ez az 1969-es szám a kettes számrendszerben! Bojki nem tudta, hogy a teljes véset így festett az 1899-es dátum után: 1100101010110: REVOLUTION - THE DUEL HUN 110-1001: 1100101011001. BY: 1100101101001! Az idő elkoptatta a vésetet, a kérges kezek és az idő. A Gép viszont látta! Meg is adta a szalagon! Ki lehetett ez az ember? Honnan tudta mindezt...? Nem tudom, nem is fogom soha, de ismerem őt, „láttam” őt, miközben tébolyultam írtam... Akit én „láttam” egy homályos alak, egy ismerős árny az izzó napfényben. Valakire várt, valakit meg akart ölni. Meg is tette! Úgy éreztem, a tett jogos, de ez bizonytalan maradt, talán mert nem volt lényeges. Míg várt, megtisztította a fegyverét... alaposan. Ő maga nem volt egy üdítő jelenség, de a fegyvere, az tökéletesen működött. Megtöltötte, akkurátusan, lassan. Mennyire ráértek akkoriban! Aztán elkezdte a faragást: Bicskát vett elő, és időnként felsandítva komótosan beleveste a pisztoly agyába: 1100101010110: REVOLUTION - THE DUEL HUN 110-1001: 1100101011001. BY: 1100101101001... Eltöprengtem: tudta-e mi az értelme ennek? Talán a vész-váró tudott valamit a hazámról? Bizony ez tudás volt a javából! A faragás alapján tudnia kellett arról, hogy egy távoli, kis országban milyen állapotok lesznek sok évtizeddel azután, hogy ő ott farigcsál. Az ország lakosai fellázadnak, ezt leverik. A lázadókat üldözik, kivégzik, nyomoznak utánuk. Megadta a dátumot, a lázadás dátumát, meg az egyik lázadó és az őt kereső közötti párbaj dátumát! Csak azt nem tudom elképzelni, hogy miért a kettes számrendszerben tette ezt? A legmegdöbbenőbb ez: BY: 1100101101001!... Ez azt jelenti, hogy rólam is tudott! Tudnia kellett, hogy egy gépezettel mindezt kiszámolom, leírom, mégpedig ekkor: 1100101101001=1969!...

VÉGE

Homoergaster

*, „bélás” a régi kétforintos érme neve a szlengben

A szerző megjegyzése: ez a történet az októberben elkezdett folytatása. Annak más a címe: 45 a kettes számrendszerben, míg ezt: 69, szintén a számítógépek számrendszerében adtam meg. A címadás önkényes volt, és először a 45-ös kaliberű Colt pisztolyra utaltam. Most az 1969-es évre.

A Metallica One című dalának ihletője

Az 1971-es film címe, a „Johnny got his gun”, Johnny puskát ragadott szó szerinti fordításban. A magyar hivataltos cím: „Johnny háborúba megy”, és a könyv, melyet Dalton Tumbo 1938-ban írt, és 1939. szeptember 3-án került a boltokba, ihlette meg a zenekart. A könyv a megjelenése után népszerű volt az akkori Amerikában, egészen Pearl Harborig. A sztorit úgy lehetne kivonatolni, hogy egy fiatal ember, Johnny bevonul, miután Amerika hadba lépett az antant oldalán. Aztán a nyugati hadszíntéren jön a gránát, és a fiú elveszíti a végtagjait, a látását, hallását, nem tud beszélni, és az orvosok azt hiszik a tetejébe, hogy agykárosodást szenvedett. Gyakorlatilag egy húscafat marad belőle, amely értelem-mél bír.

Víziókban éli újra azt a kevés életet, amit élt, a szülei, a katonatársai, a front és a szenvedő, pszichésen megterhelő gondolatok egyvelege. Most idéznék a könyvből egy kicsit, amolyan kedvcsinálóként, a háborús rettenetek igazi ingyenceinek: „A bal karom. Mit tettek vele? Ha levágják egy ember karját, valamit kezdeniük kell vele. Nem hagyhatják csak úgy ott heverni. Talán elküldik egy kórházba, ahol apró darabokra szedik, és megnézik, hogy működik egy emberi kar? ...A gyűrűm. Volt egy gyűrű a kezemen. Hova tették? ...Ide a gyűrűvel. Nálatok a kar, érzétek be vele, hol a gyűrűm, Kareen gyűrűje, a mi gyűrűnk, könyörüljete rajtam, hol van? A kéz alatta halott... nem arra szánták, hogy rothadó húson virítson. Az élő ujjamra, az élő kézre szánták, mert az életet jelentette.”

Nem agyhalott, mint hiszik, csak a saját csonka testének foglya. Miközben a semmiben lebegve töpreng, emlékezik, kétségbeesetten próbál kapcsolatot teremteni a környezetével: Morze-jelekkel!

A szörnyűséges csapda és a foglya megihlette a Metallicát, a zenekar történetének meglehetősen utolsó epikus művére, amely méltó a Ride the lightning és Master of puppets albumok csodájához. Azt hiszem, ez volt az utolsó fellángolása a csapatnak a basszusgitárosuk tragikus halála utáni korszakban. Mind a téma, mind a zene olyasmit nyújt, ami méltán tette a kora legismertebb metal-szerzeményévé. A videoklip hosszú verziója a 71-es filmből felhasznál jeleneteket, ezzel még keményebbé, szuggesztívtebbé teszi az amúgy is markáns produkciót. A mű ma sem ment ki a divatból. Látni ifjú embereken – és kevésbé ifjúkon is – a csonka csontvázbekötözött figuráját. Etalon, fogalom lett ez a kép, és kellemes meglepetésemre, akit eddig megkérdeztem róla, volt fogalma arról, mit üzen a kedvenc pólója. A könyvből már 1940-ben rádiójáték készült. 1971-ben maga a szerző írt belőle filmet, amelyet Magyarhonban Johnny háborúba megy címmel a televízió is vetített, nézhetetlen, késő éji-kora hajnali időpontban. 1985-ben monodrámája készült belőle, melyet azóta is világszerte műsoron tartanak. Magyarországon Johnny háborúja címmel játszották 2002-ben. A színpadi változathoz állítólag ismét film készült, a forrásom szerint 2008-ban volt a premier...

One

I can't remember anything
can't tell if this is true or dream
deep down inside I feel to scream
this terrible silence stops me

now that the war is through with me
I'm waking up, I cannot see
that there's not much left of me
nothing is real but pain now

hold my breath as I wish for death
oh please God, wake me

back in the womb it's much too real
in pumps life that I must feel
but can't look forward to reveal
look to the time when I'll live

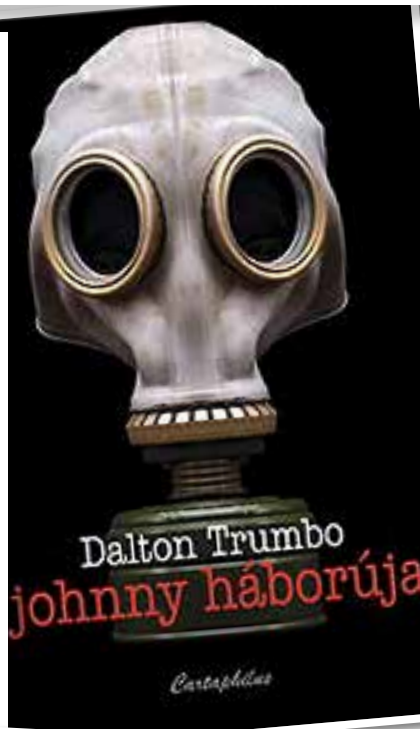
fed through the tube that sticks in me
just like a wartime novelty
tied to machines that make me be
cut this life off from me

hold my breath as I wish for death
oh please God, wake me

now the world is gone I'm just one
oh God, help me hold my breath as I wish for death

darkness imprisoning me
all that I see
absolute horror
I cannot live
I cannot die
trapped in myself
body my holding cell

landmine has taken my sight
taken my speech
taken my hearing
taken my arms
taken my legs
taken my soul
left me with life in hell

Egy

Nem emlékszem semmire
hogy valóság vagy álom-e
mélyemből üvöltene
a rémület csendje

most, hogy a háború eldobott
ébredtem és nem látom,
hogy belőlem nincs túl sok
csak a fájdalom él

tartsd vissza a lélegzetem
istenem, ébressz fel

újra a méhben túl igaz
csak belém pumpált élet az
nem tudom, a jövőm mit hoz majd
mennyi életem van

csöveken bennem éltetnek
mint egy háborús rémeset
gépek vigyáznak, hogy legyek
inkább öljetek meg

tartsd vissza a lélegzetem
istenem, ébressz fel

itt maradtam én egyetlen
istenem, kérlek, tartsd vissza a lélegzetem
istenem, segíts meg

éjjel börtönben tart
minden, mi van
abszolút horror
nem élhetek
nem halhatok
csapdában tart
börtön saját testem

akna, megvakított
megnémított
síketített
'tépte kezem
'tépte lábam
'tépte lelke
a pokolban veszttem el

<http://forditomadalt.blogspot.com/2011/04/metallica-one.html>

Erich Maria Remarque: Nyugaton a helyzet változatlan

„Ez a könyv nem vád és nem vallomás. Csak beszámoló szeretne lenni egy nemzedékről, amelyet a háború elpusztított – elpusztított még akkor is, ha a gránátok megkímélték.”

E szavakkal kezdődik Erich Maria Remarque 1929-ben kiadott könyve, a Nyugaton a helyzet változatlan, avagy eredeti címén az Im Westen nichts Neues, mely a ma első világháború néven ismert történelmi korszak eseményeiről számol be egy német közkatona, Paul Bäumer történetén keresztül. Az első világháború a XX. század történelmének egyik legvéresebb és legtragikusabb időszaka volt. Miért is tört ki a Nagy Háború? 1914 június 28-án Ferenc Ferdinánd, az Osztrák-Magyar Monarchia trónörököse – némileg provokatív – sarajevói látogatása során merénylet áldozata lett. A merényletet Gavrilo Princip, a Fekete Kéz nevű titkos szervezet tagja követte el, szerb titkosszolgálati támogatással. Az még ma is kérdéses, hogy az eredeti forgatókönyv szerint valóban meg akarták-e ölni a trónörökösöt, vagy sem, de végül különös véletlenek után sikerült; a gyilkosság eredménye hamarosan súlyos nemzetközi válság lett. Az erős Németország támogatását maga mögött tudó Monarchia teljesíthetetlen feltételeket támasztott a hatalmas Oroszország által támogatott Szerbia irányába, és végül egyik fél sem engedett. Az eredmény némi diplomáciai ügyetlenkedés után a hadüzenet lett. A korszakban létező szövetségi rendszerek működésbe léptek, és hamarosan Európa jelentős része hadban állt. Mindkét oldalon gyors győzelmet vártak, bízva a modern technikával felszerelt tömeghadseregekben. A remélt sikerek nem jöttek el, ehelyett állóháború alakult ki a lövészárokból rejtőzött ellenfelek között, és egy 1918 novemberéig tartó, több millió áldozattal járó értelmetlen vérengzés vette kezdetét.

Erich Maria Remarque tizenkilenc éves korában szintén részt vett a harcokban. A német hadsereg katonájaként 1917-ben került a frontra, majd súlyosan megsebesült. Háborús élményei komolyan befolyásolták későbbi írói munkásságát, regényei jelentős részében a szereplők az első világháború katonái vagy veteránjai. A Nyugaton a helyzet változatlan talán a legismertebb számos regénye közül. A könyv Paul Bäumer, egy fiatal önkéntes háborús kálváriáját írja le egyes szám első személyben. Bäumer gimnáziumi tanára, Kantorek szavainak hatására osztálytársaival együtt vonult be lelkesen a német hadseregbe, hogy szembesüljön először a kaszárnya, majd a front

rideg valóságával. A történet során végigkísérhetjük a német császári hadsereg egyszerű katonáinak szenvedéseit, átérzhetjük a bajtársiasság és a halálig tartó kötelességtudat megnyilvánulásait. Vigyázat, nem egy könnyed hangvételű háborús regénnyel van dolgunk! A front, a harcok, a senki földjén heverő felpuffadt holtak naturalisztikus leírása megrémítheti békésebb időkhöz szokott nemzedékeinket, melynek szerencsére nem kellett megtapasztalnia azt a szörnyűséget, amin nagyapáink és azok felmenői keresztülmentek. Remarque nem bánik kesztyűs kézzel a szereplőkkel: bár későbbi regényeiben találkozhatunk a Nyugaton a helyzet változatlan egy-egy alakjával, de többségüket elnyelik a háború borzalmai.

Elgondolkozhatunk azon, hogy Paul Bäumer és bajtársai, a könyvben megjelenő francia, orosz, angol katonák egy jobb jövő érdekében hozták-e meg véres áldozatukat? A XX. század további történelmét ismerve azt mondhatjuk, hogy sajnos nem. Mít hagyott ránk az első világháború? Megrogyant győzteseket, megalázott, bosszúra szomjazó veszteseket és rengeteg halottat, Európa ifjúságának színe-virágát. A háborút lezáró békeszerződések elvetették a második világháború magvait, amely még több áldozattal és szenvedéssel teli hat esztendőig tartott, majd egy évtizedekig tartó hidegháborút, amely a mi nemzedékeink számára a nukleáris apokalipszis folyamatos fenyegetését jelentette.

A könyv a modern irodalom egyik remekműve. Ajánlom mindenkinek, aki kedveli a háborús irodalmat és érdeklődik a XX. század történelmére.

Kapitány

